

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

4 септември 2019 година *

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу лица, групи и образувания — Замразяване на средства — Възможност орган на трета държава да бъде квалифициран като компетентен орган по смисъла на Обща позиция 2001/931/ОВППС — Фактическо основание на решенията за замразяване на средства — Задължение за мотивиране — Грешка в преценката — Принцип на ненамеса — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Удостоверяване на актовете на Съвета“

По дело T-308/18

Hamas, установена в Доха (Катар), за която се явява L. Glock, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват първоначално B. Driessen и A. Sikora-Kaléda, а впоследствие B. Driessen и S. Van Overmeire, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна, от една страна, на Решение (ОВППС) 2018/475 на Съвета от 21 март 2018 година за актуализиране на списъка на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат членове 2, 3 и 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, и за отмяна на Решение (ОВППС) 2017/1426 (ОВ L 79, 2018 г., стр. 26), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/468 на Съвета от 21 март 2018 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/1420 (ОВ L 79, 2018 г., стр. 7), и от друга страна, на Решение (ОВППС) 2018/1084 на Съвета от 30 юли 2018 година за актуализиране на списъка на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат членове 2, 3 и 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, и за отмяна на Решение (ОВППС) 2018/475 (ОВ L 194, 2018 г., стр. 144), и на Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1071 на Съвета от 30 юли 2018 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/468 (ОВ L 194, 2018 г., стр. 23),

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: I. Pelikánová, председател, P. Nihoul (докладчик) и J. Svenningsen, съдии,

* Език на производството: френски.

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации

- 1 На 28 септември 2001 г. Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации приема Резолюция 1373 (2001) за установяване на стратегии за борба с тероризма с всички средства, и по-конкретно за борба с неговото финансиране. Параграф 1, буква в) от тази резолюция по-специално предвижда, че всички държави замразяват незабавно средствата и другите финансови активи или икономически ресурси на лицата, които извършват или възнамеряват да извършат терористични действия, подпомагат или участват в такива действия, на образуванията, притежавани или контролирани от такива лица, и на лицата и образуванията, действащи от името или под ръководството на такива лица и образувания.
- 2 Посочената резолюция не съдържа списък на лицата, образуванията или групите, спрямо които е следвало да се прилагат тези мерки.

Правото на Европейския съюз

- 3 Като счита, че за изпълнението на Резолюция 1373 (2001) е необходимо предприемането на действия от страна на Европейския съюз, на 27 декември 2001 г. Съветът на Европейския съюз приема Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, 2001 г., стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179). По-специално в член 2 от Обща позиция 2001/931 се предвижда замразяване на средствата и на другите финансови активи или икономически източници на лицата, групите и образуванията, участващи в извършването на терористични действия и изброени в списъка, приложен към посочената обща позиция.
- 4 Същия ден, за да приложи мерките, описани в Обща позиция 2001/931, на равнището на Съюза, Съветът приема Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 343, 2001 г., стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169), както и Решение 2001/927/ЕО за създаване на списъка, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (ОВ L 344, 2001 г., стр. 83).
- 5 Името „Hamas-Izz al-Din al-Qassem (терористичното крило на Hamas)“ е посочено в списъка, приложен към Обща позиция 2001/931 и в този, включен в Решение 2001/927. Тези два списъка са актуализирани редовно на основание член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, като името „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“ остава вписано в посочените списъци.
- 6 На 12 септември 2003 г. Съветът приема Обща позиция 2003/651/ОВППС за актуализиране на Обща позиция 2001/931 и за отмяна на Обща позиция 2003/482/ОВППС (ОВ L 229, 2003 г., стр. 42) и Решение 2003/646/ЕО за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и

за отмяна на Решение 2003/480/ЕО (ОВ L 229, 2003 г., стр. 22). Името на организацията, включена в списъците, свързани с тези актове, е „Hamas (включително Hamas-Izz al-Din al-Qassem)“.

- 7 Името на тази организация остава включено в списъците, приложени към последващите актове.

Обжалваните актове

Актове от март 2018 г.

- 8 На 30 ноември 2017 г. Съветът изпраща до адвоката на жалбоподателя писмо, с което го уведомява, че е получил нова информация от значение за изготвянето на списъците на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат предвидените в Регламент № 2580/2001 ограничителни мерки, и че вследствие на това е изменил изложението на мотивите. Той приканва жалбоподателя да представи становището си по това изложение на мотивите, актуализирано към 15 декември 2017 г.
- 9 Жалбоподателят не отговаря на това писмо.
- 10 На 21 март 2018 г. Съветът приема, от една страна, Решение (ОВППС) 2018/475 за актуализиране на списъка на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат членове 2, 3 и 4 от Обща позиция 2001/931 за прилагането на специални мерки за борба с тероризма и за отмяна на Решение (ОВППС) 2017/1426 (ОВ L 79, 2018 г., стр. 26), и от друга страна, Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/468 за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) № 2017/1420 (ОВ L 79, 2018 г., стр. 7) (наричани по-нататък заедно „актовете от март 2018 г.“). Името „Hamas“, включително „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“ е запазено в списъците, приложени към тези актове (наричани по-нататък „спорните списъци от март 2018 г.“).
- 11 С писмо от 22 март 2018 г. Съветът изпраща на адвоката на жалбоподателя изложението на мотивите, обосноваващи запазването на името „Hamas, включително „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“, в спорните списъци от март 2018 г., като му посочва възможността да поиска преразглеждане на тези списъци в рамките на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931.
- 12 Освен това на 22 март 2018 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, групите и образуванията, посочени в списъка, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (ОВ С 107, 2018 г., стр. 6).
- 13 С това известие Съветът по-специално уведомява засегнатите лица и образувания, първо, че е приел, че мотивите, обосноваващи включването на имената им в списъците, приети по силата на Регламент № 2580/2001, все още са валидни, поради което е решил да запази имената им в спорните списъци от март 2018 г., второ, че те могат да отправят до него искане да получат изложението на мотивите, поради които имената им са били запазени в посочените списъци, трето, че те могат също така във всеки един момент да отправят до него искане за преразглеждане на решението, с което техните имена са били включени във въпросните списъци, и четвърто, че за да могат да бъдат разгледани по време на следващия преглед, исканията съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 следва да бъдат подадени до 25 май 2018 г.
- 14 Жалбоподателят не заема становище във връзка с посоченото писмо и известие.

- 15 От изложението на мотивите към актовете от март 2018 г. следва, че за да включи „Hamass“ включително „Hamass-Izz al-Din al-Qassem“, в спорните списъци от март 2018 г., Съветът се основава на четири национални решения.
- 16 Първото национално решение е разпореждане № 1261 на Secretary of State for the Home Department (министър на вътрешните работи на Обединеното кралство, наричан по-нататък „Home Secretary“) от 29 март 2001 г. за изменение на UK Terrorism Act 2000 (Закон на Обединеното кралство за тероризма, 2000 г.) и за забрана на Hamass-Izz al-Din al-Qassem, считана за организация, участваща в терористични актове (наричано по-нататък „решението на Home Secretary“).
- 17 Второто национално решение е решение на United States Secretary of State (държавния секретар на САЩ) от 8 октомври 1997 г., квалифициращо по смисъла на Immigration and Nationality Act (Закон на Съединените щати за имиграцията и гражданството, наричан по-нататък „INA“) Hamass като чуждестранна терористична организация (наричано по-нататък „американското решение от 1997 г.“).
- 18 Третото национално решение е издадено от държавния секретар на САЩ и е прието на 31 октомври 2001 г. на основание Executive Order № 13224 (Указ № 13224 на президента) (наричано по-нататък „американското решение от 2001 г.“).
- 19 Четвъртото национално решение е прието на 23 януари 1995 г. на основание Executive Order № 12947 (Указ № 12947 на президента) (наричано по-нататък „американското решение от 1995 г.“).
- 20 В основната част на изложението на мотивите към актовете от март 2018 г. Съветът констатира, най-напред, че тези национални решения представляват решения на компетентни органи по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и че те все още са в сила. По-нататък, той посочва, че е проверил дали разполага с доказателства, които да са в полза на изваждането на името на жалбоподателя от спорните списъци от март 2018 г., и че не е намерил такива. Накрая, Съветът посочва, че според него причините, обосноваващи включването на името на жалбоподателя в списъците за замразяване на средства, остават валидни, и стига до заключението, че името му трябва да остане в спорните списъци от 2018 г.
- 21 Освен това в изложението на мотивите към актовете от март 2018 г. се съдържат приложение А относно „решението на компетентния орган на Обединеното кралство“ и приложение Б относно „решенията на компетентните органи на САЩ“. Всяко от тези приложения съдържа описание на националните законодателства, по силата на които са били приети решенията на националните органи, представяне на определенията на понятията за тероризъм, които са били посочени в тези законодателства, описание на процедурите за преразглеждане на посочените решения, описание на фактите, на които посочените органи са се основавали, и констатацията, че тези факти представляват терористични актове по смисъла на член 1, параграф 3 от Обща позиция 2001/931.
- 22 В точка 14 от приложение А към изложението на мотивите към актовете от март 2018 г. Съветът посочва различни факти, които Home Secretary е взел предвид, за да забрани Hamass-Izz al-Din al-Qassem. Тези факти са настъпили през 1994 г. и 1996 г.
- 23 В точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към актовете от март 2018 г. Съветът посочва, че в Обединеното кралство през септември 2016 г. забраната е била преразгледана от междуведомствената група, натоварена с преразглеждането на забраните, и че същата е заключила въз основа на посочените доказателства, че може основателно да се счита, че Hamass-Izz al-Din al-Qassem продължава да се занимава с тероризъм.

- 24 В точка 10 от приложение Б към изложението на мотивите към актовете от март 2018 г. Съветът посочва, че последното преразглеждане на решението, квалифициращо Hamas като чуждестранна терористична организация, е било завършено на 27 юли 2012 г. и е накарало американското правителство да заключи, че обстоятелствата, на които се основава американското решение от 1997 г., не са се променили по начин, който да обоснове отмяната на посоченото квалифициране.
- 25 Накрая, в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към актовете от 2018 г. Съветът изброява различни факти, настъпили между 2003 г. и 2016 г., на които органите на САЩ са се основали, за да квалифицират жалбоподателя като чуждестранна терористична организация, без да уточнява решенията, в които те са посочени.

Актове от юли 2018 г.

- 26 На 30 юли 2018 г. Съветът приема, от една страна, Решение (ОВППС) 2018/1084 за актуализиране на списъка на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат членове 2, 3 и 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, и за отмяна на Решение (ОВППС) 2018/475 (ОВ L 194, 2018 г., стр. 144), и от друга страна, Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1071 за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/468 (ОВ L 194, 2018 г., стр. 23) (наричани по-нататък заедно „актовете от юли 2018 г.“). Наименованието „Hamas“, включително „Hamas-Izz al-Din al-Qassem“, е запазено в списъците, приложени към тези актове (наричани по-нататък „спорните списъци от юли 2018 г.“).
- 27 С писмо от 31 юли 2018 г. Съветът изпраща на адвоката на жалбоподателя изложението на мотивите, обосноваващи запазването на името „Hamas, включително Hamas-Izz al-Din al-Qassem“, в спорните списъци от юли 2018 г., като му посочва възможността да поиска преразглеждане на тези списъци в рамките на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931.
- 28 Освен това на 31 юли 2018 г. Съветът публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* Известие на вниманието на лицата, групите и образуванията, посочени в списъка, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (ОВ С 269, 2018 г., стр. 3).
- 29 С това известие Съветът по-специално уведомява засегнатите лица и образувания, първо, че е приел, че мотивите, обосноваващи включването на имената им в списъците, приети по силата на Регламент № 2580/2001, все още са валидни, поради което е решил да запази имената им в спорните списъци от юли 2018 г., второ, че могат да отправят до него искане да получат изложението на мотивите за запазване на имената им в посочените списъци, трето, че те могат също така във всеки един момент да отправят до него искане за преразглеждане на решението, с което техните имена са били включени във въпросните списъци, и четвърто, че за да могат да бъдат разгледани по време на следващия преглед, исканията съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 следва да бъдат подадени до 1 октомври 2018 г.
- 30 Това изложение на мотивите е идентично с това, което се отнася до актовете от март 2018 г., с изключение на някои формални разлики и на позоваване в точка 16 от приложение Б на „правото на ефективна съдебна защита“, а не на „правото на съдебна защита“.
- 31 Жалбоподателят не заема становище във връзка с посоченото писмо и известие.

Производството и исканията на страните

- 32 На 17 май 2018 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 33 На 13 септември 2018 г. Съветът представя писмена защита.
- 34 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 14 септември 2018 г., на основание член 86 от Процедурния правилник на Общия съд жалбоподателят изменя жалбата, за да бъдат взети предвид актовете от юли 2018 г. в частта, в която се отнасят до него.
- 35 С писма от 13 декември 2018 г. и от 1 март и 10 април 2019 г. в рамките на процесуално-организационните действия Общият съд поставя въпроси на страните. Те отговарят на въпросите в определения срок.
- 36 При липсата на искане за провеждане на съдебно заседание за изслушване на устните състезания до Общия съд в определения срок, в приложение на член 106, параграф 3 от Процедурния правилник той решава да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството.
- 37 Жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени актовете от март и юли 2018 г. (наричани по-нататък „обжалваните актове“) в частта, в която се отнасят до Namas-Izz al-Din al-Qassem,
 - да осъди Съвета да заплати всички съдебни разноски.
- 38 Съветът иска от Общия съд:
- да отхвърли изцяло жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 39 Жалбоподателят изтъква седем основания, изведени съответно от:
- нарушение на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931,
 - грешки относно истинността на фактите,
 - грешка в преценката относно терористичния характер на организацията Namas,
 - нарушение на принципа на ненамеса,
 - невземане предвид в достатъчна степен на настъпилата поради изминалото време промяна в положението,
 - нарушение на задължението за мотивиране,
 - нарушение на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита.

- 40 На 19 март 2019 г. в отговор на поставен на 1 март 2018 г. въпрос от Общия съд в рамките на процесуално-организационно действие жалбоподателят изтъква осмо основание, изведено от „липса на удостоверяване на изложенията на мотивите“.
- 41 Общият съд счита за уместно да разгледа шестото основание на второ място.

По първото основание: нарушение на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931

- 42 В рамките на първото основание жалбоподателят, след като излага становището си относно идентифицирането на организациите, посочени в решенията на Home Secretary и в американските решения от 1995 г., 1997 г. и 2001 г. (наричани по-нататък „американските решения“), упреква Съвета, че е нарушил член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, като е квалифицирал тези решения като решения на компетентни органи по смисъла на посочената разпоредба.
- 43 В това отношение следва да се отбележи, че разпоредбата, на която се позовава жалбоподателят, се отнася до включването на името на лица или образувания в списъците за замразяване на средства, докато настоящата жалба се отнася до решения, приети на основание член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, която се отнася до запазването на включените имена в тези списъци.
- 44 Според Съда обаче оставянето на името на лице или образувание в списъка за замразяване на средства е по същество продължение на първоначалното вписване и при това положение предполага, че продължава да е налице рискът от участие на съответното лице или образувание в терористична дейност, който първоначално е констатиран от Съвета въз основа на националното решение, послужило като основание за първоначалното включване (решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 61 и от 26 юли 2017 г., Съвет/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, т. 39).
- 45 Следователно това основание е относимо.
- 46 За да бъде разгледано това основание, следва след определяне на организациите, посочени в решенията на компетентните органи, възприети от Съвета, да се разгледат самите критики срещу решенията на органите на САЩ преди тези, които са общи за органите на САЩ и решението на Home Secretary.

По идентифицирането на организациите, посочени в решенията на компетентните органи, възприети от Съвета

- 47 Жалбоподателят отбелязва, че съгласно предаденото от Съвета изложение на мотивите обжалваните актове са основани на решение на Home Secretary, с което се забранява Hamas-Izz al-Din al-Qassem, въоръженото крило на Hamas, и на три решения на САЩ, които визират Hamas без повече уточнения.
- 48 Жалбоподателят се съмнява, че американските власти са имали намерението да посочат в списъка Hamas в нейната цялост, и счита, че като приема, че случаят е такъв, Съветът дава разширително тълкуване на техните решения, каквото не произтича ясно от списъците, публикувани от посочените органи.

- 49 В това отношение следва да се констатира, че в решенията на органите на САЩ изрично се споменава „Намас“, като в американските решения от 1997 г. и 2001 г. към това наименование са добавени дузина други наименования, сред които „Бригади Izz-Al-Din Al-Qassam“ — под които това движение е било също известно.
- 50 Това обстоятелство не би могло да се тълкува, противно на предложеното от жалбоподателя, в смисъл, че органите на САЩ са имали намерение да ограничат по този начин посочването единствено до „Намас-Izz al-Din al-Qassem“. Най-напред, сред тези допълнителни наименования са наименования, препращащи към Намас като цяло, като например „Islamic Resistance Movement“, което е преводът на английски език на „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia“, друго също присъстващо наименование, за което „Намас“ е съкращение. По-нататък, споменаването на тези различни наименования цели единствено да гарантира конкретната ефективност на приетата срещу Намас мярка, като позволява тя да я засегне посредством всички нейни известни наименования и клонове.
- 51 От тези съображения следва, че решението на Home Secretary визира Намас-Izz al-Din al-Qassem, докато американските решения визират Намас, включително Намас-Izz al-Din al-Qassem.

По конкретните критики, посочени в решенията на органите на САЩ

- 52 Жалбоподателят счита, че Съветът не можел да основе обжалваните актове на решенията на американските органи, тъй като Съединените щати са трета държава и че по принцип органите на трети държави не са „компетентни органи“ по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.
- 53 По този въпрос жалбоподателят сочи главно, че въведената с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 система се основава на доверието у националните органи, в основата на което стоят принципът на лоялно сътрудничество между Съвета и държавите членки на Съюза и което се основава на споделянето на общи ценности, залегнали в Договорите, както и на подчиняването на споделени норми, сред които Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и Хартата на основните права на Европейския съюз. Органите на трети държави не биха могли да се ползват от това доверие.
- 54 В това отношение следва да се отбележи, че според Съда използваното в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 понятие „компетентен орган“ не се ограничава до органите на държавите членки, но по принцип може да обхване и органите на трети държави (решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 22).
- 55 Възприетото от Съда тълкуване е оправдано, от една страна, с оглед на текста на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, където понятието „компетентни органи“ не се ограничава само до органите на държавите членки, и от друга страна, с оглед на целта на тази обща позиция, приета в изпълнение на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, която от своя страна има за цел засилване на борбата с тероризма на международно равнище чрез системно тясно сътрудничество на всички държави (решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 23).
- 56 При условията на евентуалност, в случай че се приеме, че орган на трета държава може да бъде компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, жалбоподателят твърди, че валидността на актовете на Съвета зависи също така от проверките, които трябва да бъдат извършени от него, за да се увери по-специално в съвместимостта на американското законодателство с принципа на зачитане на правото на защита и с правото на ефективна съдебна защита.

- 57 В конкретния случай в мотивите на обжалваните актове Съветът обаче се ограничил по същество да опише процедурите за преразглеждане и да отбележи, че съществуват възможности за обжалване, без да провери дали правото на защита и правото на ефективна съдебна защита са гарантирани.
- 58 В това отношение следва да се констатира, че според Съда, когато Съветът се основава на решение на трета държава, той трябва предварително да провери дали това решение е взето при спазване на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита (вж. в този смисъл решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 31).
- 59 В изложенията на мотивите на собствените си актове Съветът трябва да посочи данни, позволяващи да се приеме, че е направил тази проверка (вж. в този смисъл решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 31).
- 60 За тази цел Съветът трябва да посочи в изложението на мотивите причините, поради които счита, че решението на третата държава, на което се основава, е взето при спазване на принципа на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита (решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 33).
- 61 Съгласно съдебната практика бележките, които трябва да се съдържат в изложението на мотивите относно тази преценка, могат евентуално да бъдат кратки (вж. в този смисъл решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 33).
- 62 Именно в светлината на припомнената в точки 58—61 по-горе съдебна практика следва да се разгледат повдигнатите от жалбоподателя доводи, що се отнася, от една страна, до принципа на зачитане на правото на защита, и от друга страна, до правото на ефективна съдебна защита.
- 63 Относно зачитането на правото на защита жалбоподателят изтъква, че в изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът не е предоставил информация относно причините, поради които след проверка е счел, че в САЩ спазването този принцип е гарантирано в рамките на административните процедури за определянето на организации като терористични.
- 64 Впрочем американското законодателство не изисква нотифициране, нито дори мотивиране на решенията, приети от органите в тази област. Според жалбоподателя, макар член 219 INA, който стои в основата на американското решение от 1997 г., да съдържа задължение за публикуване на решението за определяне във Федералния регистър, това не важи за Указ № 13224 на президента, на който се основава американското решение от 2001 г. и който не предвижда никаква мярка от такова естество.
- 65 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика принципът на зачитане на правото на защита изисква адресатите на решения, които засягат осезаемо интересите им, да имат възможност да представят надлежно становището си по повод на обстоятелствата, сочени срещу тях и лежащи в основата на спорните решения (вж. в този смисъл решение от 26 септември 2013 г., Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, т. 83 и цитираната съдебна практика).
- 66 В случая на мерки, насочени към вписването на имената на лица или образувания в списък за замразяване на средства, този принцип предполага мотивите за тези мерки да бъдат съобщени на тези лица или образувания едновременно или непосредствено след приемането на тези мерки (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2011 г., France/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 61).

- 67 В точка 16 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът посочва следното:
- „Що се отнася до процедурите за преразглеждане и описанието, което е направено на наличните средства за правна защита, Съветът счита, че законодателството на САЩ гарантира закрилата на правото на защита [...]“.
- 68 По-нататък, информацията, предоставена от Съвета в изложението на мотивите към обжалваните актове, се различава в зависимост от разгледаните американски решения.
- 69 От една страна, за укази № 12947 и № 13224 на президента, които стоят в основата на американските решения от 1995 г. и от 2001 г., в даденото от Съвета общо описание не се посочва никакво задължение за органите на САЩ да съобщят на засегнатите лица мотивите, нито дори да публикуват тези решения.
- 70 От това следва, че зачитането на правото на защита не е било проверено за тези две решения и че следователно в приложение на припомнената в точки 58—61 по-горе съдебна практика те не могат да служат за основание на обжалваните актове.
- 71 От друга страна, що се отнася до американското решение от 1997 г., безспорно Съветът изтъква, че в съответствие с INA посочването на чуждестранни терористични организации или решенията след отмяна на тези посочвания се публикуват във Федералния регистър. При все това той не дава никакво указание по въпроса дали в настоящия случай публикуването на американското решение от 1997 г. съдържа каквито и да било мотиви. Освен това от изложението на мотивите към обжалваните актове също не може да се изведе, че извън диспозитива на решението органите на САЩ по някакъв начин са предоставили на жалбоподателя някакви мотиви.
- 72 При тези условия следва да се провери дали посочването, че дадено решение е публикувано в официален вестник на трета държава, е достатъчно, за да се приеме, че в съответствие с цитираната в точки 58—61 по-горе съдебна практика Съветът е изпълнил задължението си да провери дали в третите държави, където са били приети решенията, стоящи в основата на обжалваните актове, правото на защита е било спазено.
- 73 За тази цел следва да се направи позоваване на делото, по което са постановени решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), и от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет (T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885). По това дело Съветът е посочил в изложението на мотивите на един от посочените актове, че решенията на органите на засегнатата трета държава са били публикувани в официалния вестник на тази държава, без да предостави друга информация (решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 145).
- 74 В решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 36 и 37), Съдът, разглеждайки в тяхната съвкупност всички данни относно решенията на органите на трета държава, посочени в изложението на мотивите на регламента на Съвета, е постановил, че те не са достатъчни, за да се констатира, че тази институция е направила необходимата проверка за спазването в тази трета държава на правото на защита.
- 75 Същият извод трябва да се приеме, поради еднаквост на мотивите, в настоящото дело по отношение на единственото посочване, направено в изложението на мотивите към обжалваните актове, че американското решение от 1997 г. е било публикувано във Федералния регистър на САЩ.

- 76 Поради тези причини и без дори да е необходимо да се разглежда въпросът за спазването на правото на ефективна съдебна защита, следва да се приеме, че в конкретния случай мотивите към американските решения са недостатъчни, поради което те не могат да служат за основание на обжалваните актове.
- 77 Доколкото член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 обаче не изисква тези актове на Съвета да се основават на множество решения на компетентни органи, по отношение на вписването на името на жалбоподателя в спорните списъци от март и юли 2018 г. (наричани по-нататък „спорните списъци“), обжалваните актове, могат да се позовават единствено на решението на Home Secretary, поради което разглеждането на жалбата следва да продължи, като то се ограничи до обжалваните актове, доколкото те са основани на последното решение.

По критиките, които са общи за решението на Home Secretary и за решенията на органите на САЩ

- 78 Жалбоподателят изтъква, че поради три причини решението на Home Secretary и на органите на САЩ, на които се основават обжалваните актове, не представляват „решения на компетентни органи“ по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.
- 79 Тези причини ще бъдат разгледани по-нататък, доколкото се отнасят до решението, прието от Home Secretary, в съответствие с точка 77 по-горе.

– По предпочитанието, което следва да се дава на съдебните органи

- 80 Жалбоподателят твърди, че съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 Съветът може да се основава на административни решения само ако съдебните органи нямат никаква компетентност в областта на борбата с тероризма. Това обаче не било така в случая, тъй като в Обединеното кралство съдебните органи са компетентни в тази област. Следователно в обжалваните актове Съветът не е можел да вземе предвид решението на Home Secretary.
- 81 Съветът оспорва тези доводи.
- 82 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика административният и несъдебен характер на дадено решение не е определящ за прилагането на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, тъй като самият текст на тази разпоредба изрично предвижда, че несъдебен орган може да бъде квалифициран като компетентен орган по смисъла на тази разпоредба (решения от 23 октомври 2008 г., People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, Т-256/07, ЕУ:Т:2008:461, т. 144 и 145 и от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, Т-208/11 и Т-508/11, ЕУ:Т:2014:885, т. 105).
- 83 Макар член 1, параграф 4, втора алинея от Обща позиция 2001/931 да съдържа позоваване на решенията на съдебни органи, той с нищо не изключва възможността да се вземат предвид решения на административни органи, когато, от една страна, националното право действително възлага на тези органи компетентност да приемат ограничителни решения срещу свързани с тероризма групировки, и от друга страна, макар и да са чисто административни, тези органи могат да се считат за „еквивалентни“ на съдебни органи (решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, Т-208/11 и Т-508/11, ЕУ:Т:2014:885, т. 107).
- 84 Съгласно съдебната практика административните органи трябва да се считат за еквивалентни на съдебните органи, когато техните решения подлежат на обжалване по съдебен ред (решение от 23 октомври 2008 г., People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, Т-256/07, ЕУ:Т:2008:461, т. 145).

- 85 Следователно обстоятелството, че юрисдикциите на съответната държава притежават компетентност в областта на преследването на тероризма, не означава, че Съветът не може да вземе предвид решенията на националния административен орган, на който е възложено приемането на ограничителни мерки в областта на тероризма (вж. в този смисъл решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 108).
- 86 В конкретния случай от предоставените от Съвета данни следва, че решенията на Home Secretary могат да се обжалват пред Proscribed Organisations Appeal Commission (Апелативна комисия за забранените организации, Обединено кралство), която се произнася, като прилага принципите, които уреждат съдебния контрол, и че всяка страна може да обжалва решението на тази комисия по правен въпрос пред апелативна юрисдикция, ако получи разрешението на тази комисия, или в противен случай — това на апелативната юрисдикция (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2006 г., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, EU:T:2006:384, т. 2).
- 87 При тези обстоятелства изглежда, че решенията на Home Secretary могат да бъдат обжалвани по съдебен ред, така че в приложение на изложената в точки 83 и 84 по-горе съдебна практика този административен орган трябва да се счита за равностоен на съдебен орган и следователно, както поддържа Съветът, за компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 в съответствие със съдебната практика, която нееднократно се е произнасяла в този смисъл (решения от 23 октомври 2008 г., People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, EU:T:2008:461, т. 144 и от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 120—123).
- 88 От гореизложените съображения следва, че обжалваните актове не биха могли да бъдат отменени поради това, че в тяхното изложение на мотивите Съветът се е позовал на решение на Home Secretary, който е административен орган.
- По факта, че решението на Home Secretary представлява списък на терористични организации
- 89 Жалбоподателят изтъква, че дейността на компетентните органи, засегнати от обжалваните актове, сред които Home Secretary, се състои на практика в съставянето на списъци на терористични организации, за да им се наложи ограничителен режим. Тази дейност по съставяне на списъци не представлявала репресивно правомощие, което може да се приравни на „възбуждането на разследвания или преследване“ или пък „[осъждане]“, като част от правомощията, които съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 би трябвало да притежава „компетент[ният] орган“.
- 90 Съветът оспорва основателността на тези доводи.
- 91 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика Обща позиция 2001/931 не изисква решението на компетентния орган да се вписва в рамките на наказателно производство *stricto sensu*, при условие че предвид целите, преследвани от посочената обща позиция в рамките на изпълнение на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, предмет на въпросното национално производство е борбата с тероризма в широк смисъл (решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 113).

- 92 В този смисъл Съдът е приел, че защитата на засегнатите лица не е поставена под въпрос, ако взетото от националния орган решение не е част от процедура, чиято цел е да наложи наказателни санкции, а се вписва в производство, чийто предмет са превантивни мерки (решение от 15 ноември 2012 г., Al-Aqsa/Съвет и Нидерландия/Al-Aqsa, C-539/10 Р и C-550/10 Р, EU:C:2012:711, т. 70).
- 93 В конкретния случай решението на Home Secretary предвижда мерки за забрана срещу организации, считани за терористични, и следователно се вписва, както изисква съдебната практика, в рамките на национално производство, с което основно се цели налагането спрямо жалбоподателя на превантивни или репресивни по вида си мерки в контекста на борбата с тероризма (вж. в този смисъл решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 115).
- 94 Що се отнася до обстоятелството, че действията на разглеждания орган водят в крайна сметка до изготвянето на списък на лица или образувания, участващи в терористична дейност, следва да се подчертае, че само по себе си то не означава, че този орган не е преценил поотделно всяко от тези лица или образувания, преди да ги включи в тези списъци, нито че тази преценка непременно е произволна или необоснована (вж. в този смисъл решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 118).
- 95 По този начин от значение е не дали действията на съответния орган водят до включване в списък на лица или образувания, участващи в терористична дейност, а дали извършването им е съпроводено от достатъчно гаранции, които да дават възможност на Съвета да се основе на тези действия, за да обоснове собственото си решение за включване в съответния списък (вж. в този смисъл решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 118).
- 96 Поради това жалбоподателят неправилно твърди, че правомощие за вписване в списък не може да бъде характеристика на компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.
- 97 Това заключение не се опровергава от другите изтъкнати от жалбоподателя доводи.
- 98 На първо място, жалбоподателят поддържа, че съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 само списъците, изготвени от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, могат да бъдат взети предвид от Съвета.
- 99 Този довод не може да се приеме, тъй като целта на последното изречение на член 1, параграф 4, първа алинея от Обща позиция 2001/931 е само да предостави на Съвета възможност да включи още лица или организации в списъка, наред с тези, които може да включи на основание на решенията на компетентните национални органи.
- 100 На второ място, жалбоподателят подчертава, че доколкото възпроизвежда списъците, предложени от компетентните органи, списъкът на Съюза се свежда до списък от списъци, като по този начин с него се разширява приложното поле на националните административните мерки, приети евентуално от органите на трети държави, без засегнатите лица да са информирани за това и без да им е дадена възможност да се защитят ефективно.
- 101 В това отношение следва да се констатира, че както жалбоподателят посочва, когато идентифицира лицата или образуванията, спрямо които да приложи мерките за замразяване на финансови средства, Съветът се основава на констатациите, направени от компетентните органи.

- 102 В рамките на Обща позиция 2001/931 е въведена специфична форма на сътрудничество между органите на държавите членки и институциите на Съюза, която поражда за Съвета задължението да се довери, доколкото е възможно, на преценката на националните компетентни органи (вж. в този смисъл решения от 23 октомври 2008 г., *People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет*, T-256/07, EU:T:2008:461, т. 133 и от 4 декември 2008 г., *People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет*, T-284/08, EU:T:2008:550, т. 53).
- 103 По принцип не е задължение на Съвета да се произнася по спазването на основните права на заинтересованото лице от органите на държавите членки, тъй като това правомощие принадлежи на компетентните национални юрисдикции (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2007 г., *Sison/Съвет*, T-47/03, непубликувано, EU:T:2007:207, т. 168).
- 104 Само по изключение, когато жалбоподателят оспорва, въз основа на конкретни доказателства, че органите на държавите членки са спазили основните права, Общият съд трябва да провери дали те действително са били спазени (вж. по аналогия решение 25 юли 2018 г., *Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебна система)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 36).
- 105 За сметка на това, когато участват органи на трети държави, Съветът е длъжен, както бе посочено в точки 58 и 59 по-горе, да се увери служебно, че тези гаранции са били действително изпълнени, и да мотивира решението си по този въпрос.
- 106 От изложените по-горе съображения следва, че обжалваните актове не могат да бъдат отменени, поради това че дейността на Home Secretary се състои в съставянето на списъци на терористични организации.
- По липсата на сериозни и достоверни доказателства или улики, на които се основава решението на Home Secretary
- 107 Жалбоподателят счита, че след като се е основал на административно, а не на съдебно решение, Съветът е трябвало да докаже, че това решение е взето „[въз основа] на сериозни и достоверни доказателства или улики“, както се изисква в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.
- 108 Тези доводи не се отнасят до квалификацията „взето решение от компетентни органи“ по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, която е предмет на настоящото основание, поради което те ще бъдат разгледани в по-нататък рамките на шестото основание.
- По смесването на фактите, за които се твърди, че са изведени от посочените национални решения, и тези, за които се твърди, че са получени от други източници
- 109 Що се отнася до фактите, които обосновават запазването на включването на името му в спорните списъци, жалбоподателят счита, че в изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът е трябвало да посочи дали те произхождат от национално решение или от публичен източник, тъй като в двата случая правилата за доказване са различни. В първия случай Съветът е трябвало да докаже, че националното решение е взето от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, докато във втория случай доказването би могло да се извърши свободно.
- 110 В точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове обаче Съветът не е посочил произхода на фактите, настъпили между юли 2014 г. и април 2016 г., които не би могло да следват от решенията, квалифициращи жалбоподателя като чуждестранна терористична организация, тъй като, както е посочено в точка 10 от същото приложение, последното преразглеждане в това отношение е било извършено през юли 2012 г.

111 Тъй като този въпрос не се отнася до член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 за включването на лица и терористични образувания в списъците за замразяване на средства, а се отнася до мотивите на обжалваните актове, той следва да бъде разгледан по-долу в рамките на шестото основание.

Заключение по първото основание

112 От точки 58—76 по-горе е видно, че що се отнася до включването на името на жалбоподателя в спорните списъци, американските решения не могат да се основават на обжалваните актове, тъй като Съветът не е изпълнил задължението за мотивиране, що се отнася до проверката за спазването на принципа на зачитане на правото на защита в САЩ.

113 Освен това, от точки 49—51 по-горе е видно, че тези американски решения се отнасят до цялата организация Hamas, докато решението на Home Secretary е насочено единствено към Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

114 Според жалбоподателя това обстоятелство означава, че обжалваните актове трябва да се отменят в частта, в която се отнасят до Hamas, и биха могли да останат в сила само в частта, в която се отнасят до Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Всъщност би трябвало тези две образувания да бъдат разграничени, тъй като Hamas е политическа партия, участваща законно в изборите и в правителството на Палестина, а Hamas-Izz al-Din al-Qassem е движение за съпротива на израелската окупация.

115 Това становище се оспорва от Съвета, според който между двете образувания не може да се прави никакво разграничение. В подкрепа на становището си Съветът по-специално посочва в писмената си защита декларация на жалбоподателя, в която той представя своята организация, като обхващаща двете образувания. Посочената декларация гласи следното (вж. точка 19 от писмената защита, която възпроизвежда точки 7 и 8 от жалбата, подадена от жалбоподателя по делото, по което е постановено решението от 14 декември 2018 г., Hamas/Съвет (T-400/10 RENV, обжалвано, EU:T:2018:966):

„Hamas включва Политическо бюро и въоръжено крило: бригадите Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Ръководството на Hamas се характеризира с бичефалия. Вътрешното управление, разделено между Западния бряг и Ивицата Газа, и външното управление, намиращо се в Сирия [...] Въпреки че въоръженото крило се ползва с относителна независимост, то остава подчинено на общите стратегии, разработени от Политическото бюро. Политическото бюро взема решенията, а бригадите ги спазват поради силно изразената солидарност, породена от религиозния компонент на движението“.

116 Тази декларация има значителна доказателствена сила, тъй като, от една страна, както подчертава Съветът, тя е направена от самия жалбоподател, и от друга страна, тя не е била оспорена впоследствие от последния посредством очевидни и конкретни доказателства.

117 В това отношение трябва да се отбележи, че жалбоподателят не се е възползвал от предоставената му от член 83, параграф 2 от Процедурния правилник възможност да допълни преписката, след като на основание параграф 1 от същата разпоредба Общият съд е решил, че не е необходима втора размяна на писмени становища.

118 При това положение за определянето на последиците от отговора, даден на първото основание в рамките на настоящата жалба, не може да се счита, че Hamas-Izz al-Din al-Qassem е организация, отделна от Hamas (вж. в този смисъл решение от 29 април 2015 г., Bank of Industry and Mine/Съвет, T-10/13, EU:T:2015:235, т. 182, 183 и 185 и от 29 април 2015 г., National Iranian Gas Company/Съвет, T-9/13, непубликувано, EU:T:2015:236, т. 163 и 164).

- 119 Това важи в още по-голяма степен, тъй като въпреки приетите спрямо нея мерки за замразяване на средства от няколко години насам Hamas не се е опитала да докаже пред Съвета, че изобщо не е била замесена в актовете, довели до приемането на тези мерки, разграничавайки се по начин, който разсейва всяко колебание, от Hamas-Izz al-Din al-Qassem, която според нея е единствено отговорна.
- 120 По изложените по-горе причини и без да се засяга разглежданото на доводите, посочени в точки 107, 109 и 110 по-горе, това основание трябва да се отхвърли по същество.

По шестото основание: нарушение на задължението за мотивиране

- 121 Шестото основание се разделя на три части.

По първата част от шестото основание

- 122 Както вече бе посочено в точка 107 по-горе, жалбоподателят поддържа, че в изложенията на мотивите към обжалваните актове Съветът е трябвало да посочи „сериозни[те] и достоверни доказателства и улики“, на които се основават решенията на компетентните органи.
- 123 Съветът счита, че доводът е неоснователен.
- 124 Предвид точка 77 по-горе това основание следва да се разгледа единствено в частта му, в която се отнася до решението на Home Secretary.
- 125 В това отношение следва да се отбележи, че основанието е погрешно от фактическа гледна точка. Всъщност, обратно на това, което твърди жалбоподателят, в точка 14 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът е посочил няколко факта, които са в основата на решението на Home Secretary.
- 126 При всички случаи този довод е лишен от основание.
- 127 В това отношение следва да се посочи, че съгласно член 1, параграф 4, първа алинея от Обща позиция 2001/931 списъците за замразяване на средства се изготвят въз основа на прецизна информация или документи от съответното дело, от които е видно, че въз основа на „сериозни и достоверни доказателства или улики“ е взето решение от компетентен орган по отношение на засегнатите лица или образувания, независимо дали става въпрос за започване на разследване или наказателно преследване на терористично действие, опит да се извърши, да се участва във или да се подпомогне такова действие, или става въпрос за осъждане за такива деяния.
- 128 От общата структура на тази разпоредба следва, че изискването за Съвета да провери, преди да впише името на лица или образувания в списъците за замразяване на средства въз основа на решенията на компетентните органи, че тези решения са били взети въз основа на „сериозни и достоверни доказателства или улики“, важи единствено за решенията, които се отнасят до започване на разследване или наказателно преследване, но не и за решенията, които се отнасят до осъжданията.
- 129 Така направеното разграничение между двата вида решения произтича от прилагането на принципа на лоялно сътрудничество между институциите и държавите членки, в рамките на който се вписва приемането на ограничителни мерки в областта на борбата с тероризма и по силата на който Съветът трябва да основе вписването на лица или терористични образувания в списъците за замразяване на средства на решенията, приети от националните органи, без да е длъжен или дори без да може да ги постави под въпрос.

- 130 Така определен, принципът на лоялно сътрудничество се прилага към националните решения, съдържащи осъждане, което има за последица, че Съветът не трябва да проверява, преди да впише името на лица или образувания в списъците за замразяване на средства, дали тези решения са основани на сериозни и достоверни доказателства или улики и че по този въпрос той трябва да се довери на преценката, направена от националния орган.
- 131 Що се отнася до националните решения за започване на разследване или наказателно преследване, по естеството си те се намират в началото или в хода на производство, което все още не е завършено. За да се гарантира ефективният характер на борбата срещу тероризма, е сметнено за удачно при приемането на ограничителни мерки Съветът да може да се основе на подобни решения, макар те да имат само подготвителен характер, като същевременно е предвидено, че за да се гарантира защитата на лицата, срещу които са насочени тези производства, това използване на решенията трябва да зависи от проверката от страна на Съвета дали те се основават на сериозни и достоверни доказателства или улики.
- 132 В конкретния случай решението на Home Secretary е окончателно в смисъл, че не трябва да бъде последвано от разследване. Освен това, както е видно от отговора на Съвета на въпрос на Общия съд, то има за цел да забрани жалбоподателя в Обединеното кралство с наказателноправни последици за лицата, които поддържат в по-голяма или по-малка степен връзка с него.
- 133 При това положение решението на Home Secretary не представлява решение за започване на разследване или наказателно преследване, а трябва да се приравни на решение за осъждане, така че в приложение на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 Съветът не трябва да посочи в изложението на мотивите към обжалваните актове сериозните доказателства или улики, които са били в основата на решението на този орган.
- 134 В това отношение фактът, че Home Secretary е административен орган, е без значение, тъй като, както е видно от точки 86 и 87 по-горе, неговите решения могат да бъдат обжалвани по съдебен ред и следователно той трябва да се счита за равностоен на съдебен орган.
- 135 Тъй като тези факти не трябва да се посочват, те още по-малко трябва да се доказват от Съвета.
- 136 Следователно не може да се упреква Съветът, че в изложенията на мотивите към обжалваните актове не е посочил „сериозни и достоверни доказателства и улики“, на които се основава решението на Home Secretary, нито че не ги е доказал.
- 137 Ето защо първата част от шестото основание следва да се отхвърли по същество.

По втората част от шестото основание

- 138 От съдебната практика следва, че когато е изтекъл значителен период от време между националното решение, обосновало първоначалното вписване, и приемането на актове, с които се цели запазването на посоченото вписване, за да приеме, че продължава да е налице рискът от участие на съответното лице или образувание в терористична дейност, Съветът не може да се ограничи до констатацията, че посоченото решение продължава да е в сила, а трябва да извърши актуализирана преценка на положението и да отчете по-нови факти, които сочат, че този риск продължава да е налице (вж. в този смисъл решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 54 и 55 и от 26 юли 2017 г., Съвет/Намас, C-79/15 P, EU:C:2017:584, т. 32 и 33).

- 139 От същата съдебна практика освен това следва, че по-новите факти, въз основа на които се оставя името на дадено лице или образувание в списъците за замразяване на средства, могат да произтичат от източници, различни от национални решения, приети от компетентни органи (вж. в този смисъл решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 72 и от 26 юли 2017 г., Съвет/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, т. 50).
- 140 В настоящия случай първоначалното решение на Home Secretary е от 2001 г., докато обжалваните актове са приети през март и юли 2018 г.
- 141 Като се има предвид, че период от седемнадесет години разделя първоначалното решение на Home Secretary от обжалваните актове, съгласно припомнената в точка 138 по-горе съдебна практика Съветът не може да се задоволи с констатацията, че решението на Home Secretary все още е в сила, без да посочи по-нови доказателства, от които да е видно, че продължава да съществува риск от участие на жалбоподателя в терористична дейност.
- 142 Такива по-нови доказателства са представени от Съвета в изложението на мотивите към обжалваните актове.
- 143 Така в точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът посочва два факта във връзка с процедурата по преразглеждане на решението на Home Secretary, която е била проведена през септември 2016 г.
- 144 Освен това в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът е представил тринадесет факта във връзка с квалифицирането от органите на САЩ на жалбоподателя като чуждестранна терористична организация. Тези факти са следните:
- „Hamas поема отговорността за самоубийствен атентат, извършен през септември 2003 г., при който са убити девет войници от израелските отбранителни сили и ранени тридесет души в близост до болницата „Асаф Харофех“ и военна база Црифин (Израел),
 - през януари 2004 г. в Йерусалим атентатор самоубиец взривява автобус в близост до резиденцията на министър-председателя, при което са убити единадесет граждани и ранени други тридесет; за този акт отговорност поемат съвместно Hamas и Бригадата на мъчениците от Ал-Акса,
 - през януари 2005 г. терористи задействат взривно устройство от палестинската страна на КПП „Карни“, в резултат на който се получава отвор, през който палестински въоръжени бойци успяват да проникнат на израелска територия; те убиват шестима израелски граждани и раняват други петима; за този акт отговорност поемат съвместно Hamas и Бригадата на мъчениците от Ал-Акса,
 - през януари 2007 г. Hamas поема отговорността за отвлечането на три деца в ивицата Газа,
 - през януари 2008 г. палестински снайперист от ивицата Газа убива 21-годишен еквадорски доброволец, работещ на полето в кибуца Ейн Хашлоша (Израел); Hamas поема отговорността за този акт,
 - през февруари 2008 г. атентатор самоубиец от Hamas убива възрастна жена и ранява тридесет и осем души в търговски център в Димона (Израел); полицейски служител застрелва втори терорист, преди той да взриви колана си с експлозиви; Hamas квалифицира този атентат като „героичен“,

- на 14 юни 2010 г. в Хеброн на Западния бряг въоръжени нападатели стрелят по полицейска кола, при което е убит един полицай, а други двама са ранени; нападателите са заловени на 22 юни 2010 г. при съвместна акция на службите за сигурност на Израел, израелската полиция и израелските отбранителни сили; по време на разпитите отговорното за нападението звено на Намас посочва, че неговите членове са били обучени няколко години преди това и че са се сдобили с оръжия, включително автомати „Калашников“ и картучници; по време на разпита става ясно също че звеното е възнамерявало да извърши и други атаки, по-конкретно отвличането на войник и на гражданин в района Гуш Ецион, северно от планината Хеброн,
 - през април 2011 г. Намас изстрелва ракета „Корнет“, която уцелва израелски училищен автобус, ранявайки тежко ученик на шестнадесет години и леко — шофьора на автобуса; бойната глава, използвана при нападението, е можела да пробие бронята на съвременен танк,
 - на 20 август 2011 г. в Офаким, Израел, нападатели изстрелват ракети срещу квартал, при което са ранени две деца и един гражданин; отговорността за този акт се поема от Намас,
 - на 7 юли 2014 г. Намас поема отговорността за ракети, изстреляни към израелските градове Ашдод, Офаким, Ашкелон и Нетивот,
 - през август 2014 г. Намас поема отговорността за отвличането и убийството през юни 2014 г. на трима израелски младежи в Западния бряг,
 - през ноември 2014 г. Намас поема отговорност за нападението чрез засилването на ван сред група пешеходци в Йерусалим,
 - през април 2016 г. Намас поема отговорност за бомбен атентат в автобус в Йерусалим, при който са ранени 18 души“.
- 145 Както вече бе посочено в точки 109 и 110 по-горе, жалбоподателят упреква Съвета, че не е посочил дали фактите, настъпили между юли 2014 г. и април 2016 г., произтичат от решение на национален орган или от друг източник.
- 146 Според жалбоподателя е важно да бъде идентифициран източникът на цитирания факт, тъй като това определя начина на доказване, който трябва да се използва от Съвета. В случай че цитираният факт произхожда от национално решение, тази институция трябвало да докаже, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, докато в случай че фактът произхождал от друг източник, Съветът би могъл да го докаже свободно.
- 147 В това отношение е важно да се припомни, че в точка 71 от решение от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), и в точка 49 от решение от 26 юли 2017 г., Съвет/Намас (C-79/15 P, EU:C:2017:584), Съдът приема, че засегнатото лице или образувание може, в рамките на жалба срещу оставянето на името му в спорните списъци, да оспори всички факти, на които се основава Съветът, за да докаже, че продължава да е налице риск от участието му в терористична дейност, независимо дали тези факти са установени с национално решение, взето от компетентен орган, или чрез други източници.
- 148 Съдът добавя, че при оспорване Съветът трябва да докаже верността на своите фактически твърдения, а съдът на Съюза — да провери дали те отговарят на действителността (решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 71 и от 26 юли 2017 г., Съвет/Намас, C-79/15 P, EU:C:2017:584, т. 49).

- 149 От тази съдебна практика следва, че данните, използвани от Съвета, за да установи, че продължава да е налице риск от участие в терористични дейности, който произтича от национални решения, трябва да бъдат доказани по същия начин като тези, които произтичат от други източници.
- 150 При тези обстоятелства следва да се приеме, че противно на твърденията на жалбоподателя, Съветът не е длъжен да посочва в изложенията на мотивите към обжалваните актове източника на посочените доказателства, за да запази включването на лице или образувание в списък за замразяване на средства, и следователно ако такова доказателство произтича от национално решение, той не трябва да доказва, че то е издадено от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.
- 151 Що се отнася до последно посочената разпоредба, следва освен това да се припомни, че тя се отнася до вписването на името на лица или образувания в списъците за замразяване на средства, а не до запазването на това вписване, което от своя страна е уредено в член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931. Така че тя не може да бъде изтъкната, за да се наложи на Съвета да посочи източника на фактите, на които се основава повторното включване на името на лице или образувание в списъците за замразяване на средства.
- 152 Следователно втората част от шестото основание трябва да се отхвърли по същество.

По третата част от шестото основание

- 153 Жалбоподателят поддържа, че мотивите на даден акт трябва да изразяват собствения избор на институцията. Настоящият случай обаче не бил такъв, тъй като, за да мотивира обжалваните актове, Съветът се е ограничил да възпроизведе документи, публикувани в интернет. Това се отнасяло по-специално и за описанието на националните процедури.
- 154 Във връзка с това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика изискването за мотивиране има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно данни, за да установи дали актът е обоснован, или евентуално страда от порок, който позволява да се оспори валидността му пред съда на Съюза, и от друга страна, да позволи на последния да упражни контрол за законосъобразността на този акт (вж. решение от 21 април 2016 г., Съвет/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, т. 70 и цитираната съдебна практика).
- 155 В случая жалбоподателят не посочва причините, поради които възпроизвеждането от Съвета на публикувани в интернет документи, ако се предположи, че това отговаря на действителността, би попречило мотивите на обжалваните актове да изпълнят тези цели.
- 156 Следователно не може да се счита, че задължението за мотивиране е нарушено само поради това че Съветът е възпроизвел откъси от публикувани в интернет документи.
- 157 Третата част от шестото основание трябва да се отхвърли по същество.
- 158 С оглед на изложените по-горе съображения шестото основание следователно трябва да се отхвърли.

По второто основание: „грешки относно истинността на фактите“

- 159 В изтъкнатото от жалбоподателя основание, изведено от „грешки относно истинността на фактите“, той критикува фактите, посочени от Съвета в изложенията на мотивите към обжалваните актове, с мотива, че те са изложени твърде неточно, че не са установени и са твърде отдалечени във времето, за да обосноват запазване на вписването на името на жалбоподателя в спорните списъци.
- 160 Това основание трябва да бъде разгледано само в частта, в която се отнася до фактите, на които се е основал Съветът, за да запази името на жалбоподателя в спорните списъци. Всъщност, както следва от разглеждането на първата част от шестото основание, фактите, на които се основава решението на Home Secretary, не трябва да бъдат посочени в обжалваните актове, нито доказани от Съвета.
- 161 За да обоснове запазването на името на жалбоподателя в спорните списъци, в съответствие с практиката на Съда, припомнена в точка 138 по-горе, Съветът се основава на различни факти, които посочва в приложенията към изложенията на мотивите към обжалваните актове.
- 162 Тези факти, от една страна, са представените от Съвета във връзка с процедурата по преразглеждане, проведена в Обединеното кралство през септември 2016 г. (точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове), и от друга страна, са посочените във връзка с решенията, в които жалбоподателят е бил квалифициран от органите на САЩ като чуждестранна терористична организация (точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове).
- 163 Що се отнася до фактите, посочени в точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове, Съветът твърди, че в Обединеното кралство забраната на жалбоподателя е била преразгледана през септември 2016 г. от междуведомствената група, натоварена да преразглежда забраните, и че последната е заключила, че Hamas-Izz al-Din al-Qassem продължава да се занимава с тероризъм, въз основа на следните два факта:
- по време на конфликта между Израел и Газа през лятото на 2014 г. при нападения с ракети са били убити шест израелски граждани и един гражданин на Тайланд, а германски круизен кораб е бил засегнат,
 - Hamas е използвала социалните медии, за да предупреди, наред с други, авиокомпаниите на Обединеното кралство, че възнамерява да нападне летище „Бен Гурион“ в Тел Авив (Израел), което би могло да доведе до жертви сред цивилното население, и действително е направила опит за нападение на летището през юли 2014 г.
- 164 Що се отнася до фактите, посочени в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, те са възпроизведени в точка 144 по-горе.
- 165 Когато са представени нови факти, за да се обоснове оставянето на името на лице или образувание в списъците за замразяване на средства, Съдът приема, че съдът на Съюза е длъжен да провери по-конкретно, от една страна, дали е изпълнено задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС, както и, от друга страна, дали тези мотиви са подкрепени с факти (решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 70 и от 26 юли 2017 г., Съвет/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, т. 48).
- 166 С оглед на тази съдебна практика и критиките на жалбоподателя следва да се провери дали фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, са мотивирани в достатъчна степен и дали истинността им е била установена.

По мотивите относно фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове

- 167 Жалбоподателят твърди, че фактите, споменати в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, са изложени прекалено неточно, тъй като не са датирани или местообозначени, и не е било обяснено как те са били приписани на Hamas или на Hamas-Izz al-Din al-Qassem, както и че Съветът не е посочил по какъв начин фактите, които са били вменени на Hamas-Izz al-Din al-Qassem, биха могли да бъдат вменени и на Hamas.
- 168 В това отношение следва да се припомни, че според Съда съдът на Съюза е длъжен да провери по-конкретно дали е изпълнено задължението за мотивиране, предвидено в член 296ДФЕС, и следователно дали изложените мотиви са достатъчно конкретни и точни (решения от 26 юли 2017 г., Съвет/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, т. 70 и от 26 юли 2017 г. Съвет/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, т. 48).
- 169 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която е издала акта, така че да дадат възможност на заинтересованото лице да се запознае с основанията за взетите мерки, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Vamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 170 Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Vamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 53 и от 14 октомври 2009 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, EU:T:2009:401, т. 82).
- 171 По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (решения от 15 ноември 2012 г., Съвет/Vamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 54 и от 14 октомври 2009 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, EU:T:2009:401, т. 82).
- 172 В случая следва да се констатира, че фактите, посочени, от една страна, в точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове (вж. т. 163 по-горе), и от друга страна, в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите (вж. т. 144 по-горе), са датирани поне с посочване на годината, месеца и дори с деня на настъпването им.
- 173 Освен това следва да се отбележи, че тези факти са настъпили в познат на жалбоподателя контекст, тъй като са извършени или се предполага, че са извършени на една или няколко от добре познатите му територии, на които той разполага с членове, които могат да му предоставят всяка полезна информация, за да бъдат те идентифицирани.
- 174 На последно място, за повечето от тях се уточнява видът на извършеното нападение, както и самоличността на пострадалите, а това улеснява още повече установяването на съответните факти.
- 175 При тези обстоятелства следва да се приеме, че фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, са описани достатъчно точно и конкретно, за да бъдат оспорени от жалбоподателя и проверени от Общия съд.

- 176 Доводът на жалбоподателя, че що се отнася до Намас, тези факти не били могли да бъдат вменени на политическото крило на организацията или на движението за съпротива Намас-Izz al-Din al-Qassem, е неотносим, тъй като, както следва от точки 116—118 по-горе, тези две образувания трябва да се считат за една и съща организация при прилагането на правилата относно борбата с тероризма.
- 177 Следователно трябва да се приеме, че фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, са достатъчно мотивирани.

По истинността на фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове

- 178 Според жалбоподателя фактите, посочени в точка 15 от приложение А (вж. т. 163 по-горе) и в точка 17 от приложение Б (вж. т. 144 по-горе) от изложението на мотивите към обжалваните актове, не биха могли да бъдат основание за оставяне на името му включено в спорните списъци. На първо място, тези факти, и по-конкретно фактите, които са настъпили преди 2009 г., са твърде отдалечени във времето, за да обосноват оставяне на името на жалбоподателя в посочените списъци. На второ място, тези факти не били доказани. В това отношение жалбоподателят твърди, че Намас не е поела отговорност за фактите от август 2014 г., ноември 2014 г. и април 2016 г., посочени в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, и че посоченият в същата точка факт от 7 юли 2014 г. би трябвало да се разглежда с оглед на военните действия в Газа през 2014 г.
- 179 Съветът оспорва това основание по същество.
- 180 Що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от отдалечеността във времето на фактите, следва да се констатира, че в точка 33 от решение от 26 юли 2017 г., Съвет/Намас (С-79/15 Р, ЕУ:С:2017:584), Съдът е постановил, че когато е изтекъл период от девет години между, от една страна, приемането на националните решения, на които се основава първоначалното вписване на жалбоподателя в списъците за замразяване на средства, и това първоначално вписване, и от друга страна, приемането на актовете, с които името на жалбоподателя остава в разглежданите списъци, Съветът е длъжен да се основе на по-нови доказателства.
- 181 По сходни съображения, както счита жалбоподателят, следва да се приеме че в настоящия случай първите шест факта, посочени в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове (вж. т. 144 по-горе), които са настъпили между 2003 г. и 2008 г., а именно повече от девет години преди приемането на обжалваните актове, са твърде отдалечени във времето, за да обосноват оставянето на името на жалбоподателя в спорните списъци.
- 182 Що се отнася до датата им, седемте други факта, посочени в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, могат да бъдат разделени на две групи, а именно тези, които са настъпили през 2010 г. и 2011 г., и тези, които са настъпили през 2014 г. и 2016 г. Към последните се добавят два факта, посочени в точка 15 от приложение А, които са настъпили през 2014 г.
- 183 За три от тези факти, посочени на седмо, осмо и девето място в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, които са настъпили през 2010 г. и 2011 г., Общият съд счита, че те също са твърде отдалечени във времето, за да обосноват оставянето на името на жалбоподателя включено в спорните списъци, които са от 2018 г. С оглед на наложеното от Съда изискване да се установят „по-нови“ доказателства, за да се обоснове оставянето на името на дадено лице или образувание включено в списъците за замразяване на

средства, следва да се приеме, че разлика във времето от седем или осем години не се различава съществено от разлика от девет години, която Съдът вече е приел в решение от 26 юли 2017 г., Съвет/Намас (C-79/15 P, EU:C:2017:584), за твърде значителна.

184 От това следва, че само четирите последни факта, посочени в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, и двата факта, посочени в точка 15 от приложение А, всичките те настъпили през 2014 г. или 2016 г., са достатъчно нови, за да представляват основание за приемането на обжалваните актове.

185 Следователно доводите на жалбоподателя, изведени от липсата на достатъчно представени от Съвета доказателства, трябва да бъдат разгледани само по отношение на тези шест факта.

186 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, когато оспорва доказателствата, представени от една от страните, другата страна следва да изпълни две кумулативни изисквания.

187 На първо място, нейното оспорване не може да бъде общо, а трябва да има конкретен и описателен характер (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2013 г., Duravit и др./Комисия, T-364/10, непубликувано, EU:T:2013:477, т. 55).

188 На второ място, оспорването на истинността на фактите трябва да е направено ясно в първото процесуално действие в рамките на производството относно обжалвания акт (вж. в този смисъл решение от 22 април 2015 г., Tompa и др./Съвет и Комисия, T-190/12, EU:T:2015:222, т. 261).

189 Тези изисквания имат за цел да позволят на ответника да се запознае с точност, още на етапа на жалбата, с обвиненията, които му отправя жалбоподателят, и по този начин надлежно да подготви защитата си.

190 В настоящия случай критиките относно фактите от август и ноември 2014 г., споменати на единадесето и дванадесето място в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, са достатъчно конкретни, за да бъдат взети предвид от Общия съд.

191 Всъщност, що се отнася до факта от август 2014 г., жалбоподателят, като се позовава на документи, твърди следното в точка 98 от жалбата:

„[...] Намас никога не е организираща, нито е поемала отговорност за това отвлечение. Израелското правителство ѝ вмени отговорността за този трагичен акт, без тя да е виновна, за да обоснове военната си намеса в Газа през 2014 г. След това няколко лица с особени правомощия, като бившият ръководител на Шин Бет Yuval Diskin, оспориха анализа на израелското правителство в пресата, като заявиха, че се отнася до отделни похитители и че те са действали самостоятелно“.

192 Също така, що се отнася до факта от ноември 2014 г. жалбоподателят, като се позовава на документи, твърди следното в точка 99 от жалбата:

„[...] Намас никога не е поемала отговорност за този атентат, а съгласно вестник „Le Monde“ нападенията от този вид, и по-специално това от ноември 2014 г., са извършени от „отделни“ палестинци, които по собствена инициатива оказват съпротива на „подхода, наложен единствено от съображения за сигурност“.

- 193 За разлика от това, във връзка с факта от април 2016 г., посочен на тринадесето място в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, жалбоподателят единствено отбелязва в точка 99 от жалбата, че „Намас никога не е организирала, нито поемала отговорност за бомбените атентати от 2016 г., противно на твърденията на Съвета“.
- 194 С оглед на критериите, припомнени в точка 187 по-горе, тази критика е твърде обща, за да може да бъде взета предвид от Общия съд.
- 195 Относно факта от 7 юли 2014 г., посочен на десето място в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, жалбоподателят твърди в точка 100 от жалбата, че твърденията на Съвета „трябва да се разглеждат с оглед на вече заявеното във връзка с войната в ивицата Газа през 2014 г., а fortiori що се отнася до тяхното вменяване на политическото крило на Намас“.
- 196 Тази критика, която се отнася до въпроса дали даден факт, настъпил в рамките на въоръжен конфликт, може да бъде квалифициран като терористичен, а не до въпроса дали съответният факт е настъпил или дали може да бъде вменен на жалбоподателя, ще бъде разгледана по-нататък в рамките на третото основание.
- 197 Двата факта от 2014 г., посочени в точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове, не са били конкретно и обстойно оспорени.
- 198 От гореизложеното следва, че от шестте факта, настъпили през 2014 г. и 2016 г., единствено тези от август и ноември 2014 г. са били надлежно оспорени.
- 199 Тези критики все пак са неотносими, тъй като другите четири факта, а именно фактите от 2014 г., посочени в точка 15 от приложение А към изложението на мотивите към обжалваните актове, както и фактите от 7 юли 2014 г. и април 2016 г., посочени на десето и тринадесето място в точка 17 от приложение Б, не са били надлежно оспорени от жалбоподателя, и тъй като те при всички случаи са достатъчни, за да обосноват запазване на името му включено в спорните списъци.
- 200 Следователно второто основание трябва да се отхвърли по същество, без това да засяга разглеждането на доводите, посочени в точка 196 по-горе.

По третото основание: грешка в преценката относно терористичния характер на жалбоподателя

- 201 Жалбоподателят счита, че с приемането на обжалваните актове Съветът е допуснал грешка в преценката, като е квалифицирал фактите, посочени от него в изложенията на мотивите към обжалваните актове, като терористични актове, а него е определил като терористична организация.
- 202 От доводите на жалбоподателя следва, че тези критики се отнасят както до фактите, въз основа на които са приети решенията на компетентните органи, обосновавали включването на името на жалбоподателя в списъците за замразяване на средства, така и до фактите, които обосновават запазването на това вписване и които са посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове.
- 203 За да се отговори на това основание, следва да се направи разграничение между тези две категории от факти.

По фактите, въз основа на които са приети решенията на компетентните органи и на които се основава Съветът, за да включи името на жалбоподателя в спорните списъци

- 204 С оглед на отговора, даден на първото основание, първата част от третото основание трябва да се разгледа само в частта, в която се отнася до фактите, въз основа на които е прието решението на Home Secretary.
- 205 Относно тези факти е важно е да се припомни, че в отговор на първата част от шестото основание в точка 133 по-горе бе прието, че те не трябва да бъдат посочени от Съвета в изложенията на мотивите към обжалваните актове.
- 206 Поради това не може да се иска от тази институция да провери направената от националния орган квалификация на тези факти и да посочи в обжалваните актове резултата от тази квалификация.
- 207 Това важи в още по-голяма степен, тъй като решението на Home Secretary произтича от държава членка, за която член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 са въвели специфична форма на сътрудничество със Съвета, пораждаща за тази институция задължението да се довери, доколкото е възможно, на преценката на компетентния национален орган (решения от 23 октомври 2008 г., People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, EU:T:2008:461, т. 133 и от 4 декември 2008 г., People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-284/08, EU:T:2008:550, т. 53).
- 208 Следователно критиките на жалбоподателя относно фактите, на които се основава решението на Home Secretary, са неотносими.

По фактите, на които се позовава Съветът, за да остави името на жалбоподателя в спорните списъци, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове

- 209 В изложенията на мотивите към обжалваните актове Съветът е квалифицирал, от една страна, фактите, посочени в точка 15 от приложение А, като терористични действия по смисъла член 1, параграф 3, подточка iii), букви а), г), е), ж) и и) от Обща позиция 2001/931 с оглед на постигане на целите, посочени в член 1, параграф 3, подточки i) и ii) от същата обща позиция, а от друга страна, фактите, посочени в точка 17 от приложение Б, като терористични актове по смисъла на член 1, параграф 3, подточка iii), букви а), б), в) и е) от Обща позиция 2001/931 с оглед на постигане на целите, посочени в член 1, параграф 3, подточки i) и ii) от същата обща позиция.
- 210 Жалбоподателят поддържа, че Съветът е допуснал грешка, като е квалифицирал съответните факти като терористични актове. Най-напред, фактът, че всички разглеждани действия са били извършени в контекста на война на израелската окупация в Палестина, е трябвало да го накара да не приема тази квалификация спрямо него. На следващо място, ако се предположи, че тези факти са доказани, свързаните с тях актове са били извършени, за да се освободи палестинският народ, а не за споменатите от Съвета цели, които са посочени в член 1, параграф 3, подточки i), ii) и iii) от Обща позиция 2001/931.
- 211 С тези доводи жалбоподателят твърди, че при квалифицирането на фактите, споменати в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове, Съветът е трябвало да вземе предвид обстоятелството, че израелско-палестинският конфликт спада към правото на въоръжените конфликти и цели освобождаване на палестинския народ.

- 212 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно постоянната съдебна практика наличието на въоръжен конфликт по смисъла на международното хуманитарно право не изключва прилагането на разпоредбите на правото на Съюза относно предотвратяването на тероризма, каквито са Обща позиция 2001/931 и Регламент № 2580/2001, към евентуални терористични актове, извършени в този контекст (решение от 16 октомври 2014 г., ЛТТЕ/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 57; в този смисъл вж. също решение от 14 март 2017 г., А и др., C-158/14, EU:C:2017:202, т. 95—98).
- 213 Всъщност, от една страна, Обща позиция 2001/931 не прави никакво разграничение по отношение на приложното си поле в зависимост от това дали съответният акт е извършен в рамките на въоръжен конфликт по смисъла на международното хуманитарно право. От друга страна, в рамките на посочената обща позиция целите на Съюза и на неговите държави членки са борбата срещу тероризма под каквато и да било форма в съответствие с целите на действащото международно право (решение от 16 октомври 2014 г., ЛТТЕ/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 58).
- 214 Във връзка с това следва да се припомни, че с оглед изпълнението на равнището на Съюза на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност на ООН (вж. т. 1 по-горе), която предвижда „необходимостта от борба с всички средства съгласно Хартата на Организацията на обединените нации, подписана в Сан Франсиско на 26 юни 1945 г., срещу заплахите пред международния мир и сигурност, предизвикани от терористичните актове, и че „държавите членки трябва да обогатяват международното сътрудничество, като вземат допълнителни мерки, за да предотвратят и премахнат на тяхна територия с всички законови средства финансирането и подготовката на всякакви терористични актове“, Съветът приема Обща позиция 2001/931 (вж. съображения 5—7 от тази обща позиция), а след това — в съответствие с последната — Регламент № 2580/2001 (вж. съображения 3, 5 и 6 от този регламент) (решение от 16 октомври 2014 г., ЛТТЕ/Съвет, T-208/11 и T-508/11, EU:T:2014:885, т. 59).
- 215 Тази позиция не се променя от изложените по-долу доводи.
- 216 На първо място, жалбоподателят възразява, че в решение от 14 март 2017 г., А и др. (C-158/14, EU:C:2017:202, т. 87), Съдът не се е произнесъл по случай, при който въоръженият конфликт произтича от правото на самоопределяне, което е принцип на обичайното право. Квалифицирането като терористични актове на действията на движение за национално освобождение като Hamas или Hamas-Izz al-Din al-Qassem, което се бори срещу незаконната окупация на палестинска територия от държавата Израел, би накърнило този принцип.
- 217 В това отношение следва да се отбележи, че както посочва жалбоподателят, в решението си от 21 декември 2016 г. по дело Съвет/Front Polisario (C-104/16 P: 2016: 973, точка 88), Съдът е приел, че обичайният принцип на самоопределение, припомнен по-специално в член 1 от Устава на Организацията на обединените нации, е принцип на международното право, приложим за всички несамоуправляващи се територии и за всички народи, които все още не са получили независимост.
- 218 Без да се заема становище във връзка с прилагането му по настоящото дело, следва да се отбележи, че този принцип не означава, че за упражняването на правото на самоопределение народ или жители на дадена територия могат да използват способности, попадащи в обхвата на член 1, параграф 3 от Обща позиция 2001/931.
- 219 Всъщност трябва да се прави разграничение, от една страна, между целта, която желаят да постигне народ или жители на дадена територия, и от друга страна, действията, които те прилагат за постигането на тази цел.

- 220 Както обаче вече беше посочено в точки 212—214 по-горе, приетите в Съюза правила за борба с тероризма се прилагат за всички форми, които последната може да приеме, независимо от целта на конфликта, доколкото се предприемат действия, които отговарят на условията и на изразените в нея изисквания.
- 221 На второ място, жалбоподателят отрича намерението си да създаде ислямска държава, което му е вменено от Съвета в изложението на мотивите към обжалваните актове и което обосновава включването на името му в спорните списъци.
- 222 Вярно е, че в началото на изложението на мотивите към обжалваните актове Съветът заявява:
- „Narakat al-Muqawamah al-Islamiyyah („Namas“) е организация, чиято цел е да сложи край на израелската окупация в Палестина и да създаде ислямска държава“.
- 223 От изложението на мотивите към обжалваните актове обаче следва, че не това твърдение е в основата на вписването или повторното включване на името на жалбоподателя в спорните списъци.
- 224 Както следва от анализа на първото, второто и шестото основание по-горе, включването на името на жалбоподателя в спорните списъци се основава на решението на Home Secretary, а неговото повторно вписване се основава на оставянето в сила на това последно решение, както и на фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове в границите, посочени в рамките на разглеждането на второто основание.
- 225 Изречението, което жалбоподателят изтъква във всички обжалвани актове, има единствено контекстуална роля, чието погрешно естество, ако то бъде установено, не може да доведе до отмяната на тези актове.
- 226 По изложените съображения третото основание следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По четвъртото основание: нарушение на принципа на ненамеса

- 227 Жалбоподателят твърди, че като е приел обжалваните актове, Съветът е нарушил принципа на ненамеса, който произтича от член 2 от Хартата на Организацията на обединените нации и представлява принцип *jus cogens*, произтичащ от суверенното равенство на държавите в международното право. Този принцип забранявал държава или правителство да може да се счита за терористично образувание.
- 228 Namas обаче не бил обикновена неправителствена организация, а още по-малко неформално движение, а законно политическо движение, спечелило изборите в Палестина, и което представлявало сърцевината на палестинско правителство. Доколкото Namas била принудена да упражнява функции, които надхвърлят тези на политическа партия, нейните действия в Газа се приравнявали на такива на държавен орган и поради това не можело да се осъждат от гледна точка на мерките за борба с тероризма. Сред лицата и образуванията, чиито имена са включени в спорните списъци, единствено жалбоподателят се намирал в подобно положение.
- 229 В това отношение следва да се отбележи, че тъй като следва пряко от принципа на равен суверенитет на държавите, принципът на ненамеса, наричан още принцип на въздържане от намеса, е принцип на международното обичайно право, който включва правото на всяка суверенна държава да извършва дейността си без външна намеса.

- 230 Както отбелязва Съветът, този принцип на международното право е установен в полза на суверенните държави, а не в полза на групи или движения (вж. решение от 16 октомври 2014 г., LTTE/Съвет, Т-208/11 и Т-508/11, EU:T:2014:885, т. 69 и цитираната съдебна практика).
- 231 Намас не е държава, нито правителство на държава, поради което не би могла да се ползва от принципа на ненамеса.
- 232 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество.

По петото основание: недостатъчно вземане предвид на настъпилите вследствие на времето промени в ситуацията

- 233 Жалбоподателят упреква Съвета, че поради няколко причини не е извършил правилно проверката, предвидена в член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931.
- 234 На първо място, за да запази включването на името на жалбоподателя в спорните списъци, Съветът единствено е посочил, че националните решения все още са в сила, и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове е изброил поредица от факти, без да провери дали запазването на квалификацията му като чуждестранна терористична организация в американското решение за преразглеждане от 27 юли 2012 г. се е основавало на сериозни и достоверни доказателства и улики и дали тези факти трябва да бъдат квалифицирани като терористични действия по смисъла на Обща позиция 2001/931.
- 235 Във всички случаи американското решение за преразглеждане от 27 юли 2012 г. било твърде старо, за да обоснове оставянето на името на жалбоподателя вписано в спорните списъци, и това не може да се поправи с решението на Обединеното кралство от септември 2016 г., което се отнасяло единствено до Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 236 В това отношение следва да се припомни, че както следва от точки 138—144 и 161—163 по-горе, повторното включване на името на жалбоподателя в спорните списъци се основава на запазването в сила на решението на Home Secretary и в границите, посочени в рамките на разглеждането на второто основание — на фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове.
- 237 Критиките на жалбоподателя в рамките на настоящото основание в частта, в която се отнасят до американското решение за преразглеждане от 2 юли 2012 г., са неотносими, тъй като законовото основание за оставянето на името му вписано в спорните списъци не е това решение.
- 238 На второ място, жалбоподателят поддържа, че деянията, извършени между 2014 г. и 2016 г., не могат да бъдат вменени на Намас или на Намас-Izz al-Din al-Qassem.
- 239 Тъй като това оплакване вече беше разгледано в рамките на второто основание, следва да се направи препращане към точка 176 по-горе.
- 240 На трето място, жалбоподателят упреква Съвета, че не е взел предвид оневиняващите го доказателства. В това отношение той подчертава, от една страна, че съгласно Хартата на Намас, публикувана през 2017 г., нейната дейност се основава на принципа на самоопределение и допуска спазването на границите, установени с плана на Организацията на обединените нации (ООН) през 1967 г., и от друга страна, че според наблюдателите от 2014 г. насам насилствените действия се извършват от отделни лица, тъй като Намас-Izz al-Din al-Qassem спазва споразумението за спиране на огъня.

- 241 В това отношение е важно да се отбележи, че след писмата от 30 ноември 2017 г. и от 22 март 2018 г. и въпреки отправената до него покана от страна на Съвета, жалбоподателят не е свързал с тази институция, за да представи оневиняващи го доказателства. При тези обстоятелства Съветът не може да бъде упрекнат, че не ги е взел предвид в изложенията на мотивите към обжалваните актове.
- 242 Във всички случаи от анализа на второто основание следва, че повторното включване на името на жалбоподателя в спорните списъци се основава надлежно на запазването в сила на решението на Home Secretary, както и на фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове в границите, посочени в рамките на разглеждането на това основание.
- 243 Следователно петото основание трябва да се отхвърли по същество.

По седмото основание: нарушение на принципа на зачитане на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита

- 244 Седмото правно основание съдържа две части.

По първата част от седмото основание

- 245 В първата част от седмото си основание жалбоподателят счита, че когато се основава на национални решения, взети от орган на трета държава, Съветът е длъжен да провери дали процесуалните права са били спазени конкретно в хода на националното производство, довело до приемането на тези мерки, а Общият съд трябва да провери дали тази проверка е била извършена.
- 246 Жалбоподателят счита, че в конкретния случай неговите процесуални права не са били спазени от органите на САЩ. Всъщност той не получил никаква информация относно приетото във връзка с него решение в САЩ, при положение че такова уведомяване е било напълно възможно, тъй като той е „установен“ в Дамаск (Сирия) и Газа. Следователно той е бил възпрепятстван да представи становището си и да упражни правото си на обжалване. Макар че американското законодателство предвижда обжалване по съдебен ред, липсата на уведомяване и връчване на мотиви е накърнила правото му на ефективна съдебна защита. Съветът е трябвало поне да докаже, че правителството на САЩ е направило опит да уведоми жалбоподателя и че този опит е бил неуспешен.
- 247 Като се има предвид, от една страна, че в отговор на първото основание Общият съд е приел, че американските решения не могат да представляват надлежно основание за включването на името на жалбоподателя в спорните списъци, и от друга страна, че повторното включването на името му в тези списъци се основава на оставянето в сила на решението на Home Secretary и на фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове (вж. т. 138—144 и 161—163 по-горе), а не на решенията, в които са изложени тези факти, първата част от седмото основание не може надлежно да бъде изтъкната.

По втората част от седмото основание

- 248 Във втората част от седмото му основание жалбоподателят твърди, че Съветът е нарушил на три основания принципа на зачитане на правото на защита в хода на процедурата, довела до приемането на обжалваните актове.

- 249 На първо място, жалбоподателят упреква Съвета, че не му е предоставил сериозни доказателства и улики, на които се основават американските решения, за да може да изрази становището си по тях.
- 250 Тъй като в рамките на първото основание Общият съд е приел, че американските решения не могат да представляват надлежно основание за включването на името на жалбоподателят в спорните списъци и че освен това повторното включване на името му в тези списъци се основава на оставянето в сила на решението на Home Secretary и на фактите, посочени в точка 15 от приложение А и в точка 17 от приложение Б към изложението на мотивите към обжалваните актове (вж. т. 138—144 и 161—163 по-горе), а не на решенията, в които са изложени тези факти, тези доводи трябва да се отхвърлят като неотносими.
- 251 На второ място, жалбоподателят упреква Съвета, че преди приемането на обжалваните актове не му е съобщил информацията и предоставил доказателствата относно фактите, които не произтичат от национални решения, и че той не е бил изслушан във връзка с тази информация и доказателства. Също така той счита, че Съветът е трябвало да уточни в писмото от 30 ноември 2017 г., че жалбоподателят има право да изиска тази информация и доказателства.
- 252 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика единствено по искане на заинтересованото лице Съветът е длъжен да даде достъп до всички неуповителни административни документи, отнасящи се до съответната мярка (вж. в този смисъл решения от 16 ноември 2011 г., *Bank Melli Iran/Съвет*, C-548/09 P, EU:C:2011:735, т. 92, от 15 ноември 2012 г., *Съвет/Vamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 87 и от 28 юли 2016 г., *Tomana и др./Съвет и Комисия*, C-330/15 P, непубликувано, EU:C:2016:601, т. 66 и цитираната съдебна практика).
- 253 В настоящия случай обаче жалбоподателят не е направил такова искане.
- 254 Относно обстоятелството, че в писмото от 30 ноември 2017 г. не се посочва изрично възможността жалбоподателят да поиска от Съвета информацията и доказателствата относно фактите, които не произтичат от национални решения, следва да се отбележи, че в това писмо е посочен адрес, на който жалбоподателят може да представи становище във връзка с намерението на Съвета да остави името му в спорните списъци от март 2018 г. Очевидно е, че той е имал възможност да използва този адрес, за да изиска посочената информация и доказателства — нещо, което той не е направил.
- 255 При тези обстоятелства актовете от март 2018 г. не могат да бъдат отменени с мотива, че Съветът не е съобщил информацията и доказателствата относно фактите, които не произтичат от национални решения.
- 256 На трето място, жалбоподателят счита, че писмата от 22 март и 31 юли 2018 г., в които се съдържат изложенията на мотивите към обжалваните актове, е трябвало по-скоро да бъдат изпратени на него, а не на неговия съветник, като се има предвид, че той е установен в Дамаск и Доха (Катар).
- 257 В това отношение следва да се отбележи, че със задължението за индивидуално връчване на конкретните и ясни мотиви на лицата и образуванията, срещу които са приети ограничителни мерки, се цели преди всичко да се допълни публикуването на уведомление в Официален вестник, в което на засегнатите лица и образувания се посочва, че по отношение на тях са приети ограничителни мерки, и с което те се приканват да поискат да им бъде изпратено изложението на мотивите за тези мерки, като предоставят точния адрес, на който това може да бъде направено. Следователно индивидуалното уведомяване на засегнатите лица и образувания не е единственият механизъм, който се използва за информирането им за предприетите по отношение на тях мерки (решение от 14 декември 2018 г., *Namas/Съвет*, T-400/10 RENV, обжалвано, EU:T:2018:966, т. 175).

- 258 Освен това от съдебната практика е видно, че задължението за индивидуално връчване на изложението на мотивите за ограничителните мерки не се прилага във всички случаи, а само когато е възможно (вж. решение от 14 декември 2018 г., Намас/Съвет, Т-400/10 RENV, обжалвано, EU:T:2018:966, т. 176 и цитираната съдебна практика).
- 259 В случая обаче изглежда, че дори в рамките на настоящото производство адресът на жалбоподателя остава неизвестен, доколкото единствените сведения, които жалбоподателят е предоставил на Общия съд, се ограничават до името на един град и една държава (Доха в Катар и Газа) (вж. в този смисъл решение от 14 декември 2018 г., Намас/Съвет, Т-400/10 RENV, обжалвано, EU:T:2018:966, т. 177).
- 260 Следователно освен чрез публикуването на известията от 22 март и 31 юли 2018 г. единственият начин, по който Съветът е могъл да връчи изложението на мотивите към обжалваните актове, е бил да го предостави на адвоката на жалбоподателя.
- 261 Предвид всички гореизложени обстоятелства седмото основание следва да се отхвърли по същество.

По осмото основание: „липса на удостоверяване на изложенията на мотивите“

- 262 В отговора си от 19 март 2019 г. на въпрос, зададен на 1 март предходната година от Общия съд в рамките на процесуално-организационно действие, жалбоподателят изтъква осмото основание, изведено от „липса на удостоверяване на изложенията на мотивите“.
- 263 Жалбоподателят отбелязва, че изложенията на мотивите към обжалваните актове, изпратени от Съвета на адвоката му с писма от 22 март и 31 юли 2018 г., не са били подписани от председателя на тази институция и следователно не са били удостоверени, противно на изискването по член 15 от Процедурния правилник на Съвета, приет с Решение № 2009/937/ЕС от 1 декември 2009 г. (ОВ L 325, 2009 г., стр. 35).
- 264 Жалбоподателят поддържа, че при липсата на такова удостоверяване не може да бъде сигурен, че изложенията на мотивите, които са му били изпратени, съответстват на приетите от Съвета.
- 265 Без да се произнася по недопустимостта на основаниято, в становището си по осмото основание Съветът констатира, че жалбоподателят го е повдигнал едва в отговор на въпрос на Общия съд и че не го е изтъкнал нито в жалбата, нито в изявлението за изменение на жалбата.
- 266 В това отношение е важно да се припомни, че съгласно член 84 от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени по време на производството.
- 267 В настоящия случай осмото основание е повдигнато от жалбоподателя на етапа на отговор на въпрос, поставен от Общия съд в рамките на процесуално-организационно действие, въпреки че то би могло да бъде повдигнато още на етапа на жалбата. Следователно трябва да се приеме, че това основание е недопустимо.
- 268 Общият съд обаче може по всяко време служебно, след изслушване на страните, да се произнесе по дадено абсолютно основание за отмяна (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., Chronopost и La Poste/UFEX и др., С-341/06 Р и С-342/06 Р, EU:C:2008:375, т. 48 и 49 и цитираната съдебна практика).

- 269 Тъй като липсата на удостоверяване представлява съществено процесуално нарушение по смисъла на член 263 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 76), осмото основание представлява абсолютно основание за отмяна (вж. в този смисъл решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 67 и от 30 март 2000 г., VBA/Florimex и др., C-265/97 P, EU:C:2000:170, т. 114), така че то следва да се разгледа.
- 270 По същество следва да се припомни, че член 297, параграф 2, първа алинея ДФЕС гласи следното:
- „Незаконодателните актове, приети под формата на регламенти, директиви и решения, които не посочват адресат, се подписват от председателя на институцията, която ги е приела“.
- 271 Освен това в член 15 от Процедурния правилник на Съвета се предвижда следното:
- „Текстът на актовете, приети [...] от Съвета, се подписва от действащия при приемането им председател и от генералния секретар. Генералният секретар може да делегира правото си на подпис на генерални директори от генералния секретариат“.
- 272 В цитираното от жалбоподателя решение от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 75), Съдът е постановил във връзка с прието от Европейската комисия решение, че предвиденото в процедурния правилник на тази институция удостоверяване има за цел да гарантира правната сигурност, като закрепва на автентичните езици текста, приет колективно.
- 273 Според Съда предвиденото в Процедурния правилник на Комисията удостоверяване на актове позволява в случай на оспорване да се провери точното съответствие на нотифицираните или публикуваните текстове с приетия от институцията текст, а оттам и с волята на техния автор (решение от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 75).
- 274 Според Съда от това следва, че предвиденото в Процедурния правилник на Комисията удостоверяване представлява съществено процесуално изискване по смисъла на член 263 ДФЕС, чието нарушение може да бъде предмет на жалба за отмяна (решение от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 76).
- 275 Посочените в решението от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 75 и 76), правила относно актовете на Комисията трябва да се прилагат и по отношение на актовете на Съвета.
- 276 Както в случая с актовете на Комисията, принципът на правната сигурност изисква третите лица да разполагат с начин да се уверят, че актовете на Съвета, които са публикувани или нотифицирани, съответстват на приетите.
- 277 Това е така независимо от факта, че за разлика от Комисията Съветът не сформира колегиум. Действително в решение от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), за да обоснове задължението за удостоверяване на актовете, Съдът по-специално се е основал на необходимостта да се гарантира правната сигурност, като в случай на оспорване се дава възможност да се провери точното съответствие на нотифицираните или публикуваните текстове с приетия от институцията текст. Правната сигурност обаче е общ правен принцип, който се прилага към всички институции, независимо от естеството им, особено когато, както в настоящия случай, те приемат актове, които имат за цел да породят последици за правното положение на юридически или физически лица.

- 278 В настоящия случай е безспорно, че изпратените на жалбоподателя изложения на мотивите към обжалваните актове не съдържат подпис, а самите те представляват печатни документи без заглавна част, нито каквото и да било посочване, дори и дата, което да позволи да бъдат идентифицирани като приети от Съвета актове и да се определи моментът, в който са издадени.
- 279 Като приложение към становището си по осмото основание Съветът изпраща до Общия съд обжалваните актове, на които има поставена дата и подпис от неговия председател и от генералния му секретар.
- 280 Необходимо е обаче да се констатира, че тези актове не съдържат изложенията на мотивите, които обосновават тяхното приемане.
- 281 В съответствие с член 296 ДФЕС обаче приетите от Съвета актове трябва да бъдат мотивирани, като съгласно постоянната съдебна практика с тази разпоредба се изисква съответната институция да посочи причините, които са довели до тяхното приемане, така че да дадат възможност на заинтересованото лице да се запознае с основанията за взетите мерки, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2012 г., Съвет/Vamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 282 Диспозитивът на даден акт може да бъде разбран, а неговият обхват установен само като се имат предвид мотивите му. Тъй като диспозитивът и мотивите са неразделно цяло (решения от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др., C-137/92 P, EU:C:1994:247, т. 67 и от 18 януари 2005 г., Confédération Nationale du Crédit Mutuel/Комисия, T-93/02, EU:T:2005:11, т. 124), не може да се прави никакво разграничение между мотивите и диспозитива на акт при прилагането на разпоредбите, които изискват удостоверяването му. Когато, както в случая, актът и изложението на мотивите се съдържат в отделни документи, и актът, и изложението трябва да бъдат удостоверени, както се изисква от тези разпоредби, като наличието на подпис върху единия документ да може да породи презумпция, оборима или необорима, че вторият документ също е бил удостоверен.
- 283 Както самият Съвет признава в точка 29 от становището си по осмото основание, наличието на подпис на актовете му представлява съществено процесуално изискване. Следователно, тъй като изглежда, че в случая то не е било спазено, обжалваните актове трябва да бъдат отменени.
- 284 Съветът оспорва този анализ.
- 285 На първо място, Съветът твърди, че в рамките на Обща позиция 2001/931 съдебната практика му налага да раздели изложенията на мотивите от самите актове. Що се отнася до приетите от Съвета ограничителни мерки, настоящата ситуация, при която са подписани актовете, но не и изложенията на мотивите, произтичала именно от съдебната практика, така че по този въпрос той не може да бъде прекнат в нищо и следователно актовете не могат да бъдат отменени.
- 286 В това отношение е важно да се отбележи, че съгласно член 296, втора алинея от ДФЕС всички актове трябва да са мотивирани и че както е посочено в точка 282 по-горе, диспозитивът и мотивите на едно решение са неразделно цяло.
- 287 Вярно е, че с оглед на факта, че публикуването с подробности на твърденията за извършени от съответните лица и образувания нарушения би могло да е недопустимо поради императивни съображения от общ интерес или да накърни легитимните им интереси, е допуснато, че е достатъчно в Официалния вестник да се публикуват диспозитивът и общи мотиви на мерките за замразяване на средства, като се има предвид, че специфичните и конкретни мотиви към това решение трябва да бъдат изложени във формален вид и да бъдат сведени до знанието на

заинтересованите лица по всякакъв друг подходящ начин (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2006 г., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, EU:T:2006:384, т. 147).

- 288 Това толериране обаче се отнася само до публикуването на актовете, а не до самите актове, така че то не засяга предвидено в член 297, параграф 2, първа алинея от ДФЕС и член 15 от Процедурния правилник на Съвета задължение те да бъдат подписани.
- 289 На второ място, Съветът посочва, че обжалваните актове и изложенията на мотивите, на които те се основават, са били приети едновременно от държавите членки след провеждането на задълбочена писмена процедура, така както е предвидена в член 12, параграф 1 от Процедурния правилник.
- 290 Първо, компетентната работна група на Съвета, а именно групата „Ограничителни мерки за борба с тероризма“ (СОМЕТ), е обсъдила евентуално повторно включване на името на жалбоподателя въз основа на съществуващото изложение на мотивите и е приела, че не е представена нова информация в подкрепа на заличаването на името му от списъка. На тази основа СОМЕТ е финализирала изложенията на мотивите във връзка с всички заинтересовани лица и образувания.
- 291 Второ, съответно на 5 март и на 3 юли 2018 г. върховният представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност е представил предложенията си във връзка с приемането на обжалваните актове. На 8 март и 5 юли 2018 г. тези предложения са били разгледани от работна група на Съвета, а именно „Групата на съветниците по външни отношения“ (RELEX), която е финализирала текста на проектите.
- 292 Трето, генералният секретариат на Съвета е изготвил бележка до Комитета на постоянните представители (Корепер) и до Съвета, в която представя всички документи, които би трябвало да бъдат приети. На това основание тогава генералният секретариат на Съвета е започнал писмени процедури в съответствие с член 12, параграф 1 от Процедурния правилник на Съвета. В документите, с които се започват тези писмени процедури, по-конкретно са били подробно посочени свързаните с тях документи, и сред тях са били както проектите на обжалваните актове, така и проектите на изложенията на мотивите. Всички делегации на държавите членки са изразили съгласието си с тези проекти.
- 293 От спазването на тези процедури и на изготвените във връзка с тях документи несъмнено следва, че Съветът е приел обжалваните актове, включително изложенията на мотивите, и че те са приети вследствие на волята му.
- 294 Този довод не може да се приеме.
- 295 В това отношение е важно да се припомни, че предвиденото в член 297, параграф 2, първа алинея от ДФЕС и член 15 от Процедурния правилник на Съвета подписване на актовете на Съвета от неговия председател и генерален секретар цели по-специално да позволи на третите лица да се уверят, че актовете, които са им били съобщени, действително са били приети от тази институция.
- 296 С други думи, удостоверяването на актовете на Съвета може да се счита за конкретен израз на констатацията, направена от председателя и генералния секретар на тази институция, че съответните актове действително са приети от Съвета.
- 297 Това изискване не може да се замени с описание на процедурата, проведена в рамките на Съвета при приемането на тези актове. Когато Договорът и процедурният правилник на дадена институция изискват от нея да изпълни специфично изискване, с което да се гарантира

спазването на принципа на правната сигурност в полза на трети лица, а именно да бъдат подписани приетите от нея актове, тази институция не може да се освободи от посоченото изискване с мотива, че предвидените в процедурния правилник процесуални правила са били спазени.

- 298 На трето място, Съветът изтъква, че в настоящото дело фактическият контекст е различен от този на делото, по което е постановено решение от 15 юни 1994 г., Комисия/BASF и др. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), в което обжалваното решение не съответства на приетата от Комисията редакция. Подобно положение не би могло да възникне по отношение на актовете на Съвета поради прилаганите от него вътрешни процедури, а освен това жалбоподателят не е представил доказателства, въз основа на които може да се предположи, че изложенията на мотивите са били изменени след тяхното приемане.
- 299 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика липсата на удостоверяване само по себе си представлява съществено процесуално нарушение, без да е необходимо освен това да се доказва, че актът е опорочен от друго нарушение или че липсата на удостоверяване е нанесла вреда на този, който го изтъква (решения от 6 април 2000 г., Комисия/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, т. 42 и от 6 април 2000 г., Комисия/Solvay, C-287/95 P и C-288/95 P, EU:C:2000:189, т. 46).
- 300 Доколкото е необходимо, следва да се констатира, че в нито един момент в писмените си изявления Съветът не твърди, че му е било невъзможно да извърши удостоверяване на изложенията на мотивите към обжалваните актове.
- 301 Тъй като обжалваните актове са били подписани от председателя и генералния секретар на Съвета, последните биха могли да подпишат и свързаните с тях изложения на мотивите. Те е трябвало да бъдат подписани, тъй като обжалваните актове и изложението на мотивите им са възпроизведени в различни документи и както следва от точки 281 и 282 по-горе, вторите представляват необходимо допълнение на първите.
- 302 Както бе посочено в точка 283 по-горе, самият Съвет признава, че подписването на приетите от него правни актове е от значение, като в точка 29 от отговора си на въпрос на Общия съд го квалифицира като съществено процесуално изискване.
- 303 Накрая, Съветът твърди, че ако Общият съд приеме, че обжалваните актове са били засегнати от процесуално нарушение, това нарушение не е достатъчно, за да бъдат отменени посочените актове.
- 304 Следователно този довод също трябва да бъде отхвърлен. Тъй като подписването на актове на Съвета от неговия председател или генерален секретар представлява съществено процесуално изискване, неговото нарушаване съгласно съдебната практика води до отмяна на обжалваните актове (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2015 г., Испания/Комисия, C-263/13 P, EU:C:2015:415, т. 56 и цитираната съдебна практика).
- 305 В заключение, тъй като изложенията на мотивите към обжалваните актове не са били подписани от председателя на Съвета и неговия генерален секретар и след като те се съдържат в отделни документи, следва да се уважи осмото основание и да се отменят обжалваните актове в частта, в която се отнасят до жалбоподателя.

По съдебните разноски

- 306 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

307 Тъй като Съветът е загубил делото, той следва да се осъди да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и разноските на жалбоподателя съгласно направените от последния искания.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

реши:

- 1) Отменя Решение (ОВППС) 2018/475 на Съвета от 21 март 2018 година за актуализиране на списъка на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат членове 2, 3 и 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, и за отмяна на Решение (ОВППС) 2017/1426, Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/468 на Съвета от 21 март 2018 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/1420, Решение (ОВППС) 2018/1084 на Съвета от 30 юли 2018 година за актуализиране на списъка на лицата, групите и образуванията, по отношение на които се прилагат членове 2, 3 и 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, и за отмяна на Решение 2018/475, и Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1071 на Съвета от 30 юли 2018 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Регламент за изпълнение 2018/468, в частта, в която се отнасят до „Namas“, включително „Namas-Izz al-Din al-Qassem“.
- 2) Съветът на Европейския съюз понася направените от него съдебни разноски, както и тези на Namas.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 септември 2019 година.

Подписи